

HETTY LUITEN

Als dag en nacht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Dan verklaar ik jullie nu tot man en vrouw...'

Susanne keek Jules stralend aan. Het was duidelijk dat ze zich op dit moment de gelukkigste vrouw van de wereld voelde. Ook Jules straalde; hij hield van haar en was net zo gelukkig.

'De bruid en bruidegom mogen elkaar nu kussen,' klonk de stem van de ambtenaar in het stadhuis.

Susanne zag Jules' lippen dichterbij komen en haar mond bereidde zich voor op hun eerste kus als getrouwd paar. Toch vlogen haar ogen vliegensvlug naar de mensen achter hen en haar blik bleef even op Joyce rusten. Joyce glimlachte en stak haar duim op.

Jules zag Susannes blik afdwalen en grijnsde inwendig. 'Neem je er een, krijg je er twee,' hoorde hij de woorden van zijn beste vriend Jeroen in zijn hoofd weerklinken en het was waar! Jeroen had helemaal gelijk gehad.

Toen raakten hun lippen elkaar en de kus die volgde, was teder en liefdevol en werd vergezeld van applaus.

‘Jullie mogen weer gaan zitten,’ zei de ambtenaar van de burgerlijke stand plechtig.

Daarna volgde de ondertekening van de huwelijksakte door het bruidspaar en de getuigen. Het sprak vanzelf dat Susanne haar tweelingzus Joyce als getuige gekozen had. Ze waren twee handen op een buik en konden niet leven zonder elkaar. Maar ook hun moeder getuigde voor haar. Ze had er zelfs tranen van in haar ogen en Susanne dacht terug aan het ontroerende moment waarop ze haar moeder vroeg haar getuige te willen zijn.

‘Ik?’ had Lydia van der Kooij verbaasd uitgeroepen.

‘Ja!’ riep Susanne. ‘Jij hebt me op de wereld gezet, ik wil ook graag dat je bewust aanwezig bent bij mijn volgende stap. Je hoort toch bij mij!’

‘Meid, wat doe je me daar een plezier mee,’ had moeder verzucht. ‘Wat vind ik dat lief!’ Ook toen waren haar de tranen in de ogen geschoten. Net als nu, op het moment dat ze de akte ondertekende.

Susanne keek haar vol warmte aan. Ze

hield van haar moeder. Ze had een fijne jeugd gehad en die had ze voor het grootste deel aan haar moeder te danken. Haar vader was ook een prima man, maar die werkte zo veel, dat hij maar weinig thuis was geweest, toen Susanne en Joyce nog klein waren.

Waar ze haar moeder vooral om bewonderde, was de manier waarop ze ermee omgegaan was dat zij een tweeling waren. Ze had hen altijd als twee zelfstandige persoontjes behandeld. Ook altijd verschillend gekleed. En ze vooral gestimuleerd die hobby's en opleidingen te doen, die bij hen pasten en niet hetzelfde als hun zus te doen. Ze waren een twee-eiige tweeling en leken in niets op elkaar, maar Susanne kende andere twee-eiige tweelingen die wel als een geheel opgevoed waren en nu als volwassenen niet in staat waren ieder zelfstandig te leven, hun eigen weg te gaan.

Haar ogen volgden moeder Lydia toen ze opstond en weer naast haar man Pieter ging zitten. Joyce werd geroepen en stond op. Lachend fladderde ze door de trouwzaal en nam ze plaats achter de tafel. Haar glinsterende korte jurk liet niet veel aan de verbeelding over. Ze keek op, draaide haar ogen naar Su-

sanne en grijsde: ‘Zeker weten, zus?’

‘Echt wel!’ riep Susanne uit.

‘Maar ik wil er de schuld niet van krijgen als het misgaat.’

‘Ik heet geen Joyce,’ zei Susanne lachend.

‘Dat is een goed argument,’ vond Joyce en met een sierlijke zwaai van haar arm zette ze een paar verwarde krassen onder de keurige handtekeningen van haar moeder en zus.

Jules’ getuigen bestonden uit zijn broer en zijn beste vriend Jeroen. De laatste wierp een geheimzinnige blik op zijn vriend en Jules wist wat die blik inhield, maar hij schudde zijn hoofd. Nee, hij had voldoende aan Susanne. Een was genoeg, hij hoefde er geen twee en vooral Joyce niet, die er weliswaar altijd ontzettend verleidelijk uitzag, maar tegelijk zo’n flirt en vlinder was, die van de een naar de ander fladderde, dat hij wist dat hij heel snel op haar afgeknapt zou zijn als ze echt een relatie kregen. Vol liefde kneep hij in Susannes hand. Het was haast niet te geloven dat ze tweelingzussen waren, want Susanne was zo’n ander mens. Ze verschilden als dag en nacht. Susanne was trouw, nam een relatie serieus, gaf zich volledig en dacht er niet over om vreemd te gaan. Ze hield van hem, dat was

overduidelijk en hij wist dat het voor altijd was. Zoiets wist je bij Joyce nooit, of eigenlijk wist je van tevoren al dat het nooit stand kon houden. Hij hoefde er geen twee, zoals Jeroen al vaak lachend had gezegd. Susanne was meer dan voldoende! Al kreeg hij er Joyce soms wel bij cadeau.

Na de huwelijksplechtigheid liepen ze de zaal uit. Buiten vormden de familie en vrienden een erehaag voor het bruidspaar. Een paar kleine nichtjes strooiden rozenblaadjes op de rode loper op de trap van het stadhuis. Even stonden Susanne en Jules stil in de grote deuropening, toen stapten ze naar buiten. Iedereen begon in de handen te klappen. Het bruidspaar straalde en deed voorzichtig een paar stappen naar beneden. Susanne schreed als een koningin aan Jules' arm. De lange sleep achter haar schitterende witte jurk hield ze nauwlettend in de gaten, al werd dat ook gedaan door Marjolein, het dochttertje van haar oudere zus Gea, dat als een prachtig bruidsmeisje was aangekleed.

Halverwege de trap hield Susanne even in. Haar ogen vonden de blik van Joyce. Ze hief haar bruidsboeket op en maakte een gooierende beweging in haar richting.

‘Als je het maar laat!’ riep Joyce. Ze begreep maar al te goed wat Susanne bedoelde met het gebaar. Als ze het ving, zou zij binnen een jaar de volgende bruid zijn. Ze schudde haar hoofd. ‘Mij krijg je niet zo ver!’

Susanne lachte. ‘Dacht je nou echt dat ik mijn bruidsboeket weg zou gooien?’ zei ze terwijl ze de trap verder afliep. ‘Dat ga ik drogen en voor altijd bewaren.’

Joyce knikte. Dat had ze kunnen weten. Susanne deed alles altijd perfect tot in de puntjes en volgens het boekje. Spontaan haar boeket weggooien, stond daar niet in. Natuurlijk niet. Suf van haar. Ze lachte. Nee, dat boeket zou diezelfde avond nog worden opgehangen, zodat het mooier droogde dan liggend. Wat Jules ook van plan was met hun geheimzinnige huwelijksreis, dat boeket moest eerst verzorgd worden. Zo goed kende ze haar zus wel. Kende...

Joyce liep lachend achter de anderen aan en zwaaide uitbundig toen het bruidspaar verdween in de prachtige limousine op weg naar het park waar de foto’s gemaakt zouden worden. Nee, ‘kende’ was het juiste woord niet. ‘Voelde’ was misschien beter. Ze voelde Susanne aan alsof het om haarzelf ging. Hoe ver-

schillend ze ook waren, ze voelde altijd exact in welke stemming Susanne was. Ook als ze niet bij elkaar waren, was dat gevoel vaak heel sterk aanwezig. Zo sterk soms dat ze de telefoon greep en haar zus belde om te vragen of ze ziek was en dat was dan ook zo. En die keer, bijna een jaar geleden nu, dat ze opeens voelde dat Susanne iets geweldig fantastisch overkwam... Terwijl Susanne op vakantie was in Parijs! Ze voelde het zo sterk dat ze er zelf helemaal blij van werd. Ze sms'te 'gefeliciteerd' naar haar zus, al wist ze niet waarmee. Maar een simpel 'dank je' als Susannes reactie was voldoende om te weten dat ze het goed gevoeld had. Susanne was ook niet verbaasd over het sms'je. Zij had immers precies hetzelfde. Ook zij kon op afstand voelen hoe het Joyce verging. In elk geval ging het er die keer om dat Jules haar officieel ten huwelijk had gevraagd op een manier die zo romantisch was, dat Joyce dus voelde dat Susanne intens gelukkig was.

Ze liep naar de weg waar ongeduldig geclaxonneerd werd. 'Kom je nog?' riep Lydia van der Kooij door het geopende autoraampje.

'Ja, ja, we hebben tijd zat, hoor.' Ze stapte achter in de wagen. Ze had zelf ook een

autootje, maar het was veel gezelliger om met haar ouders mee te rijden.

‘Niks tijd zat,’ bromde Pieter. ‘We moeten aansluiten in de stoet. Hoe langer de stoet, hoe mooier.’

‘Hè? Zijn ze nog niet weg dan?’ vroeg Joyce verward.

‘Natuurlijk niet, ze staan om de hoek te wachten tot we er allemaal zijn.’

Moeder had gelijk. Joyce schoot in de lach. ‘Ik wist niet dat er zoveel regeltjes waren om een trouwdag perfect te maken. Hoeveel boeken heeft Susanne wel niet doorgenomen, voordat ze alles wist en alles op papier had staan?’

‘Jij wou niet bij de generale repetitie aanwezig zijn, anders had je het wel geweten,’ zei moeder.

Joyce liet een zucht ontsnappen. ‘Generale repetitie,’ herhaalde ze. Het klonk ironisch en zo bedoelde ze het ook, al had ze er alle begrip voor, want zo was Susanne nu eenmaal. Perfectie tot in het uiterste. Gelukkig had Susanne ook begrepen dat Joyce daar geen zin in had en dus niet kwam. Joyce hield van spontaniteit, impulsief gedrag, misschien was ze zelfs chaotisch en verward, maar zeker niet

keurig en tot in de puntjes.

Moeder grijnsde. 'Hoe is het toch mogelijk dat ik twee zulke verschillende dochters heb.'

'Tja, als we nou niet even oud waren, begreep ik het wel,' vond Joyce.

'Wat bedoel je?' Lydia keek achterom.

'Dan was Suus van de melkboer en ik van de postbode, maar dat kan bij ons niet.'

'Foei, alleen het feit dat je zoiets kunt denken!' Maar moeder glimlachte toch.

'Wie is van de postbode?' vroeg Pieter van der Kooij.

Joyce schaterde het uit. 'Ik toch? Ik ben zo anders dan jullie. Zelfs mijn teint is anders. Ik ben veel donkerder en heb bruin haar en bruine ogen.'

'En heeft de postbode die ook?' Het was duidelijk dat vader het begin van het gesprek niet gevolgd had. Hij keek voortdurend in zijn spiegeltjes om netjes in de stoet te blijven en om te zien of de anderen achter hem dat ook deden.

'Vader!' riep Joyce uit.

'Wat? Waar?' Hij keek geschrokken om zich heen om te zien waar het onheil vandaan kwam.

'Niets,' zei Joyce gierend, 'maar soms, va-